

Fidel Castro

Revolution och internationell solidaritet

Tal av Fidel Castro till massmötet på Revolutionsplatsen i Havanna den 26 juli 1972, på 19-årsdagen av attacken på Moncada.

Fidel Castro hade just kommit hem efter en lång utlandsresa till Algeriet, Sierra Leone, Guinea, Sovjetunionen och de socialistiska staterna i Europa. Hösten 1971 hade han gjort sin första utlandsresa sedan början av 60-talet. Den gick till Chile. Den politiska och ekonomiska isolering som USA försökt påtvinga Kuba hade genom Kubas framgångar i kampen för att överleva och bygga upp socialismen börjat luckras upp. I Latinamerika hade de antiimperialistiska strömningarna fått ny styrka genom Unidad Populares regeringsövertagande i Chile, genom Perus och Panamas antiimperialistiska politik, peronismens framgångar i Argentina, osv. Kubas internationella kontakter hade ökat starkt under de senaste åren och vänskapen och samarbetet med Sovjetunionen och övriga socialistiska länder fördjupats. Med större styrka och prestige än tidigare kunde Kuba också stödja kampen för nationellt oberoende i den tredje världen, där särskilt Vietnams hjältemodiga kamp länge varit en hjärtesak för kubanerna. Blockadpolitikens misslyckande hade lett till sonderingar från USA:s sida om att återuppta förbindelser med Kuba, men Fidel Castro klargör Kubas position: 'Relationerna mellan Kuba och USA kommer aldrig att förbättras så länge USA tar som sin uppgift att intervensera militärt i varje latinamerikanskt land, så länge USA tar det som sin uppgift att ägna sig åt intervention och omstörtande verksamhet.' Fidel Castro tar också i sitt tal upp Kubas förbindelser med Sovjetunionen och med länderna i Latinamerika.

Kära kamrat Nguyen Thi Binh, utrikesminister i Sydvietnams Provisoriska Revolutionära Regering och chef för detta lands förhandlingsdelegation vid fredssamtalen i Paris, Inbjudna delegater till denna högtid,

Representanter ur diplomatiska kåren,
Kamrater i partiets centralkommitté,
Kamrater arbetets hjältar,

Kamrater:

Vi ska försöka att så kortfattat som möjligt ta upp en rad frågor som måste behandlas i dag.

Sist vi träffades här på Revolutionsplatsen, tillkännagavs att en delegation ur partiet och regeringen på Kuba skulle göra en resa till ett stort antal länder i Afrika och socialistblocket, och vi nämnde att ändamålet var att stärka och utveckla våra relationer med dessa länder.

Vid återkomsten gav vi en detaljerad rapport om resan inför kamraterna i centralkommittén. Under tre sammanträden på sammanlagt 22 timmar gav vi en omfattande och detaljerad redogörelse för rundresan inför centralkommittén och partiet. Under två dagar, i totalt 14 timmar, gav vi en så utförlig och detaljerad rapport vi någonsin kunde om resan inför 4 200 kadrer ur partiet, regeringen, de statliga organen och massorganisationerna, så att de i sin tur kunde informera folket via sina respektive massorganisationer.

Genom ett stort antal offentliga framträdanden och genom de gemensamma kommunikationer som utfärdats, har vårt folk informerats om resan och på så sätt kunnat förstå vad resan gått ut på och se den överväldigande värme och de vänskapsbevis som man tagit emot vår delegation med överallt.

Vad vi i huvudsak vill göra här är att bekräfta de intryck som vi förmedlat under resans lopp, våra intryck från Guinea, av Sekou Touré, av den vittomfattande och förtjänstfulla revolutionära processen i Guinea — som i november '97° upplevt kritiska ögonblick på grund av imperialisternas aggression. Vi vill också bekräfta våra intryck av den revolutionära processen i Algeriet, av president Boumedienne och Algeriets folk.

Vi tror att det kommer att bli både Guineas och Algeriets uppgift att spela en mycket betydelsefull roll i kampen mot kvarlevorna av kolonialism, nykolonialism och imperialism i Afrika.

Allteftersom tiden går blir vi mer och mer övertygade om detta, för det hänger ihop med dessa länders politiska bakgrund, den kamp för oberoende som har förts både i Guinea och i Algeriet ända sedan förra århundradet, ansträngningarna som partiet gör i Guinea, den omfattande politiseringen av massorna och deras militanta internationalistiska hållning; och hur folket i Algeriet har präglats av sin hjältemodiga kamp mot den franska kolonialismen, som kostat Algeriet miljontals liv under den sista kampen och miljontals liv under hela förra århundradet, när Algeriets folk hjältemodigt stod emot kolonialväldet.

Kontakten med dessa länder och deras ledare har varit utomordentligt givande för delegationen och vi tror att vänskapsbanden har stärkts i mycket hög grad. Ett rörande exempel på detta är det telegram från president Sekou Touré som nyss lästes upp här, där han tillkännager att 26 juli har förklarats för avlönad helgdag i republiken Guinea.

Vi gjorde en lika intressant och givande resa i socialistländerna i Östeuropa och Sovjetunionen efter vårt besök i Guinea, Algeriet och ytterligare ett afrikanskt land som kämpar för att befästa sitt oberoende: Sierra Leone.

Efter rundresan i Afrika reste vi till socialistländerna i Europa.

Som ett gemensamt drag kan nämnas ett enormt intresse för vår revolution, ett starkt stöd och en djup solidaritetskänsla i alla socialistländer vi besökte.

Ett annat gemensamt drag var de stora framsteg som gjorts på det sociala området, inom utbildning, kultur, teknik, vetenskap och ekonomi i vart och ett av dessa länder.

Ytterligare ett förhållande som talar för sig själv är den enorma betydelse internationellt samarbete har för alla socialistländerna och därtill de stora och ädelmodiga ansträngningar som gjorts av Sovjetunionens folk, inte bara i kampen mot fascismen, som slutade med att dessa broderfolk i socialistblocket befriades, utan också vad gäller samarbete och stöd i det ekonomiska återuppbyggnadsarbetet i dessa länder.

Någonting mycket typiskt — vi kan nästan säga avslöjande — för förhållandena mellan Sovjetunionen och övriga socialistländer i Europa är, att medan jakten på råvaror och strävan efter att kontrollera och garantera tillgång till dessa råvaror förut gav upphov till oräkneliga plundrings- och erövringskrig, så har socialistländerna i Europa gynnats av det förhållandet att, eftersom Sovjetunionen är ett land med högt utvecklad industri, vetenskap och enorma naturresurser, så har dessa länder kunnat få alla de råvaror de saknat på sitt eget territorium från Sovjetunionen.

Stora pipelinesystem för olja och gas, elkraftnät och järnvägsförbindelser har byggts upp, och allt detta har genom internationell samverkan bidragit till att dessa socialistländer har byggts upp på mycket solida grunder. I detta sammanhang får vi inte glömma att Sovjetunionen blev praktiskt taget raserat under andra världskriget, liksom städer och fabriker i de andra länderna, vilka måste börja praktiskt taget från grunden och kämpa en hård kamp mot imperialistländerna för sin egen säkerhet, politiskt och ideologiskt.

Det är också uppenbart att imperialisterna under alla dessa år aldrig har upphört med sina försök till sabotage och omstörtande verksamhet för att försöka skapa kontrarevolution i

Europas socialistländer. En stor ideologisk kamp har utkämpats, där imperialisterna har tagit till alla medel, alla vapen. På sätt och vis har det socialistiska Europa varit ett politiskt och ideologiskt slagfält, där socialistiska och reaktionära idéer konfronterats.

Även om ingen kan ifrågasätta att kampen har varit lång och kommer att fortsätta lång tid framöver och att imperialisternas omstörtande aktioner vid vissa tidpunkter varit delvis framgångsrika, så kan ingen heller förneka eller bestrida den socialistiska gemenskapens växande styrka, att de marxist-leninistiska idéerna konsolideras tillsammans med socialismen och dess framsteg i alla de socialistländer vi besökt. Det sista landet vi besökte var Sovjetunionen. Våra uttalanden där har redan offentliggjorts.

En rad förhållanden imponerade på oss under vårt besök i Sovjetunionen: först och främst det enorma vetenskapliga och tekniska framåtskridandet, de stora framsteg som gjorts på det sociala området, hur städerna förvandlats, de betydande framsteg som gjorts på utbildningens och kulturens område.

Men framför allt blev vi djupt imponerade över det sovjetiska folket — vilket vi vid ett flertal tillfällen sagt offentligt — av att den finaste revolutionära traditionen, andan från 1917 och marxismen-leninismens idéer i sin fulla kraft lever vidare i detta land.

Det är ett obestridligt faktum att imperialistisk ideologi, propaganda och korruption inte har lyckats få fotfäste någonstans i Sovjetunionen. Det sovjetiska folket har nått en enorm politisk medvetenhet samtidigt med sin höga tekniska kunskapsnivå och allmänna och politiska bildningsnivå.

Hos Sovjetunionens folk är sådan politisk medvetenhet inte enbart ett resultat av att massorna fått utbildning. Utbildning för massorna spelar en avgörande roll, men Sovjetunionen blev det första socialistlandet, den första socialistiska revolutionen som segrade. Under Lenins ledarskap och under de speciella förhållanden som rådde vid första världskriget, lyckades man behålla enheten mellan arbetarna och bönderna; man tog makten mitt under ett imperialistiskt krig, under den stora fattigdom och förstörelse som förorsakats av kriget, man började det revolutionära arbetet och under många år måste man kämpa mot ett kontrarevolutionärt inbördeskrig och intervention från imperialistländerna — vilket ytterligare ökade förstörelsen från inbördeskriget och imperialisternas krig.

Det var under dessa förhållanden och under total blockad som Sovjetunionens folk började sin ekonomiska och industriella utveckling under ansträngningar som inte var mindre hjältemodiga än de som gjorts under revolutionen och i kampen mot interventionen. Genom femårsplanerna som kostat enorma uppoffringar att genomföra, har Sovjetunionens folk lyckats sätta igång industrialiseringen och utveckla teknik, vetenskap och ekonomi. Det var allt detta som gjorde det möjligt för det sovjetiska folket att försvara sig mot fascisternas angrepp.

Som bekant gjorde de borgerliga regeringarna i hela Europa knappast något motstånd alls mot fascismen; de borgerliga regeringarna föll ihop under fascisthordernas anfall. Alla folk kämpade hjältemodigt, det utfördes hjältedåd som var verkligt beundransvärda, men de utfördes av folket, inte av regeringarna. Vi har Polen t ex vars soldater inte hade något annat än kavalleri att sätta emot de tyska tanksen till följd av de borgerliga regeringarnas oansvariga och reaktionära eftergiftspolitik.

Det var Sovjetunionen som fick bära den tyngsta bördan i motståndet mot fascisterna, och på så sätt utsattes det sovjetiska folket för hårda provningar. Varenda fabrik i Sovjetunionen som inte kunde flyttas österut under loppet av några veckor förstördes. Hjältedåd utan motstycke utfördes inte bara på slagfälten utan också i vapenproduktionen. Hela fabriker monterades ned och byggdes åter upp under loppet av 20, 25 eller 30 dagar. Mitt under brinnande krig med brist på bränsle och mat, gjorde det sovjetiska folket utomordentliga ansträngningar till priset

av en ofattbar förstörelse och 20 miljoner människoliv. Miljoner soldater dödades på slagfälten. Miljoner män, kvinnor och barn mördades av fascisterna i de ockuperade delarna av Sovjetunionen.

Efter kriget hade man återigen den imperialistiska alliansen, man måste bygga upp landet igen och stödja återuppbyggnadsarbetet i hela socialistblocket, som var omringat av militärbaser, detta mitt under ett kallt krig då man ställdes inför en stormakt som vid den tiden hade monopol på kärnvapen.

Detta tvingade Sovjetunionens folk att göra ytterligare en osjälvisk ansträngning, samtidigt med kampen för återuppbyggnaden, för att utveckla försvarsmedlen, föra vetenskapen framåt och bygga upp en krigsmakt som var jämbördig med imperialisternas, vid en tidpunkt då de imperialistiska ländernas ekonomi var mycket mer utvecklad än deras egen.

Jag gör denna historiska hänvisning helt enkelt för att påpeka någonting som vi lade märke till i Sovjetunionen: Det sovjetiska folket återspeglar sin egen historia. Det är ingen tvekan om det. Det som sker just nu bekräftar detta, och i framtiden kommer mänskligheten att erkänna hur mycket Sovjetunionens folk har gjort för sina medmänniskor — för vårt folk t ex.

Tyvärr finns det fortfarande i världen en hel del kvarlevor av reaktionär och imperialistisk propaganda. Det finns också vanföreställningar kvar. Vi får aldrig glömma att imperialistisk propaganda har riktats i mer än 50 år mot kommunismen, mot världens första socialiststat. Många människor ägnar sig åt att racka ned på Sovjetunionen. De vänder inte längre sina skymford mot socialismen, marxismen och kommunismen som sådan. De använder sig av subtilare metoder och ägnar sig åt att sprida lögnen och förtal om det sovjetiska folkets stora framgångar.

Vi fick själva tillfälle att se det vid några av våra besök. Under vårt besök i Chile och på några andra ställen insåg vi att det fortfarande finns en verklig uppsjö på usla skribenter som sprider lögnen om socialistblocket och Sovjetunionen.

Vi minns rubrikerna och artiklarna i den oligarkiska borgarpressen. Vi hade tillfälle att offentligt debattera med en del av dessa underliga figurer. Men vi tror bestämt att historien med sin överväldigande kraft kommer att se till att alla lögnen som skrivits om den revolutionära rörelsen, om socialismen, om kommunismen och om den första socialistiska staten avslöjas och förpassas till soptippen.

Vi nämner detta här, för dessa evinnerliga intrigmakare dök upp omedelbart efter vårt besök i Sovjetunionen, med all sin vanliga smörja om den kubanska revolutionen. De drog fram det gamla vanliga påståendet att Kuba är en satellit till Sovjetunionen. Detta besynnerliga påstående har snickrats ihop av imperialisternas lakejskrivare till och från under de sista 50 åren, närhelst de velat angripa Sovjetunionen och dess revolutionära vänner.

Påpekans bör att begreppet satellit endast kan tillämpas när det gäller relationerna mellan imperialismen och dess medbrottslingar, för här kommer en helt annorlunda uppfattning om internationella relationer, om livet och historien in.

Marxist-leninistiska revolutionärer styrs av internationalismens principer. Endast imperialisterna styrs av principer som individualism, egoism, erövringskrig, utsugning av en klass, utplundring av svaga nationers naturresurser och exploatering av andra folks hårda arbete och möda. Detta är kapitalismens historia, imperialismens historia!

Imperialisterna behöver satelliter för att kunna plundra dem, exploatera dem, etablera sina monopolföretag där och öka sina inkomster och profiter i allmänhet. Imperialisterna behöver marionetter i dessa länder som dansar efter kapitalismens, kolonialismens och nykolonialismens pipa. Imperialisterna behöver infödda marionetter. Relationerna mellan imperialistmakterna och resten av världen har alltid gått ut på deras herravälde, utsugning och tvång.

Vilken skillnad är det inte mellan dessa relationer och relationerna mellan socialistländerna, relationerna mellan Kuba och Sovjetunionen!

Vem kan ha något att berätta för Kubas folk om sådana relationer? För vårt folk som levt här och vet hur det var förr! Vilka skulle kunna veta bättre än vårt folk hur relationerna var förr i tiden? Plattavtalet, Guantánamobasen, kolbunkringsstationerna, kontrollen över de offentliga näringarna, elverket, televerket, bankerna och gruvorna, kommunikationerna, utrikeshandeln och en betydande del av utrikeshandeln och de mest produktiva industrierna. Vem kommer inte ihåg lånen med sex, sju och t o m åtta procents ränta per år? Vem kommer inte ihåg interventionerna i en rad länder — Haiti, Dominikanska Republiken osv för att se till att skulder och skatter betalades? Vem kommer inte ihåg USA-ambassadörernas relationer med Kubas regeringar? Vem kommer inte ihåg det förakt som visades för Kubas folk och för Kubas regeringar, som i själva verket var regeringar som tjänade USA:s intressen? Vem kommer någonsin att glömma dessa jänkars arrogans, deras förolämpningar, matrosen som klättrade upp på José Martí-statyn, med imperialisternas, vid en tidpunkt då de imperialistiska ländernas ekonomi var mycket mer utvecklad än deras egen.

Jag gör denna historiska hänvisning helt enkelt för att påpeka någonting som vi lade märke till i Sovjetunionen: Det sovjetiska folket återspeglar sin egen historia. Det är ingen tvekan om det. Det som sker just nu bekräftar detta, och i framtiden kommer mänskligheten att erkänna hur mycket Sovjetunionens folk har gjort för sina medmänniskor — för vårt folk t ex.

Tyvärr finns det fortfarande i världen en hel del kvarlevor av reaktionär och imperialistisk propaganda. Det finns också vanföreställningar kvar. Vi får aldrig glömma att imperialistisk propaganda har riktats i mer än 50 år mot kommunismen, mot världens första socialiststat. Många människor ägnar sig åt att racka ned på Sovjetunionen. De vänder inte längre sina skymford mot socialismen, marxismen och kommunismen som sådan. De använder sig av subtilare metoder och ägnar sig åt att sprida lögnen och förtal om det sovjetiska folkets stora framgångar.

Vi fick själva tillfälle att se det vid några av våra besök. Under vårt besök i Chile och på några andra ställen insåg vi att det fortfarande finns en verklig uppsjö på usla skribenter som sprider lögnen om socialistblocket och Sovjetunionen.

Vi minns rubrikerna och artiklarna i den oligarkiska borgarpressen. Vi hade tillfälle att offentligt debattera med en del av dessa underliga figurer. Men vi tror bestämt att historien med sin överväldigande kraft kommer att se till att alla lögnen som skrivits om den revolutionära rörelsen, om socialismen, om kommunismen och om den första socialistiska staten avslöjas och förpassas till soptippen.

Vi nämner detta här, för dessa evinnerliga intrigmakare dök upp omedelbart efter vårt besök i Sovjetunionen, med all sin vanliga smörja om den kubanska revolutionen. De drog fram det gamla vanliga påståendet att Kuba är en satellit till Sovjetunionen. Detta besynnerliga påstående har snickrats ihop av imperialisternas lakejskrivare till och från under de sista 50 åren, närhelst de velat angripa Sovjetunionen och dess revolutionära vänner.

Påpekans bör att begreppet satellit endast kan tillämpas när det gäller relationerna mellan imperialismen och dess medbrottslingar, för här kommer en helt annorlunda uppfattning om internationella relationer, om livet och historien in.

Marxist-leninistiska revolutionärer styrs av internationalismens principer. Endast imperialisterna styrs av principer som individualism, egoism, erövringskrig, utsugning av en klass, utplundring av svaga nationers naturresurser och exploatering av andra folks hårda arbete och möda. Detta är kapitalismens historia, imperialismens historia!

Imperialisterna behöver satelliter för att kunna plundra dem, exploatera dem, etablera sina monopolföretag där och öka sina inkomster och profiter i allmänhet. Imperialisterna behöver

marionetter i dessa länder som dansar efter kapitalismens, kolonialismens och nykolonialismens pipa. Imperialisterna behöver infödda marionetter. Relationerna mellan imperialistmakterna och resten av världen har alltid gått ut på deras herravälde, utsugning och tvång.

Vilken skillnad är det inte mellan dessa relationer och relationerna mellan socialistländerna, relationerna mellan Kuba och Sovjetunionen!

Vem kan ha något att berätta för Kubas folk om sådana relationer? För vårt folk som levt här och vet hur det var förr! Vilka skulle kunna veta bättre än vårt folk hur relationerna var förr i tiden? Plattavtalet, Guantánamobasen, kolbunkringsstationerna, kontrollen över de offentliga näringarna, elverket, televerket, bankerna och gruvorna, kommunikationerna, utrikeshandeln och en betydande del av utrikeshandeln och de mest produktiva industrierna. Vem kommer inte ihåg lånen med sex, sju och t o m åtta procents ränta per år? Vem kommer inte ihåg interventionerna i en rad länder — Haiti, Dominikanska Republiken osv för att se till att skulder och skatter betalades? Vem kommer inte ihåg USA-ambassadörernas relationer med Kubas regeringar? Vem kommer inte ihåg det förakt som visades för Kubas folk och för Kubas regeringar, som i själva verket var regeringar som tjänade USA:s intressen? Vem kommer någonsin att glömma dessa jänkars arrogans, deras förolämpningar, matrosen som klättrade upp på José Martí-statyn,

besättningarna på USA:s krigsfartyg som asberusade raglade omkring på gatorna i hela Havanna? Vem kommer någonsin att glömma dessa berusade, arroganta sjömän på jakt efter horor? Vem kommer någonsin att glömma dessa korruptionens nästen? Vem kommer någonsin att glömma att jänkarna tvingade 100 000 kubanskor till ett liv i prostitution? Vem kommer någonsin att glömma allt hasardspel, roulettspelen och alla de andra lasterna som imperialisterna tvingade på oss i vår fattigdom och vårt elände?

Var och en ska veta att denna situation olyckligtvis fortfarande existerar i många länder i Amerika och resten av världen, samtidigt med andra former av misär, som sträcker sig från arbetslöshet, tiggeri och analfabetism till en fruktansvärd hög barnadödlighet och enorm brist på läkarvård. Men det värsta av allt är att det finns något som inte kan mätas i materia, och det är det fruktansvärda när människan saknar värdighet, rättigheter, när hon ser sig själv förvandlad till en simpel bricka i det ekonomiska spelet, ett uselt redskap för utsugning — som de kubanska männen och kvinnorna var förr i tiden — eller som kastas åt sidan och lämnas åt sitt eget öde.

Det allra första som revolutionen och socialismen ger människan tillbaka är hennes värdighet.

Kanske är det som retar imperialisterna och deras lakejer mest det faktum att detta lilla land, här vid USA:s tröskel, i vad som en gång var jänkarnas 'Mare Nostrum', har kunnat utplåna allt detta, att göra revolution, försvara sig och hålla sig vid liv.

Det kommer de aldrig att förlåta den kubanska revolutionen, och de kommer aldrig att förlåta Sovjetunionen det stöd det gett oss, ett stöd som inte getts i avsikt att ta över Kubas gruvor, Kubas marker, inte för att suga ut vårt folk, att komma hit och införa laster, prostitution, hasardspel, tiggeri och okunnighet; inte för att suga ut våra arbetare, att lägga beslag på någon egendom; inte i avsikt att intervensera eller invadera detta land — inte för att suga ut någon utan för att följa en politisk idé, en revolutionär och internationalistisk princip.

Vi besökte ett flertal fabriker i Sovjetunionen, en del av dem var mycket moderna, som atomkraftverken, flygplansfabrikerna och elektronikfabrikerna, och andra som inte har så modern utrustning, där arbetarna måste smida järnet, arbeta med ugnar, pressar och hammare, och arbeta verkligt hårt.

Vi såg tusentals sovjetiska arbetare i fabriken som producerar sockerskördemaskiner åt Kuba. Vi såg tusentals män och kvinnor som arbetade mycket hårt. Så hårt och ihärdigt det sovjetiska folket arbetar, med vilken disciplin och intensitet!

När det sovjetiska folket har hjälpt Kuba genom att sända oss vapen vi inte behövt betala — alla vapen de har sänt till Kuba har varit gratis — och när de gett oss utsträckt kredit för industriell utveckling, för att bygga elkraftanläggningar, mekaniska verkstäder och anläggningar för konstgödselframställning; när de under svåra år har försett vårt land med alla resurser vi behövt — till och med när vi haft svåra torrperioder eller andra svårigheter som har gjort det omöjligt för oss att leverera motsvarande värde i kubanska produkter; när det sovjetiska folket har hjälpt oss att bygga sjukhus, som det i Holguin, och gjort mängder av andra ansträngningar för vårt folk, så har värdet av varenda rubel producerats genom de sovjetiska arbetarnas hårda arbete, genom de ansträngningar de hårt arbetande kvinnorna och männen gjort i alla hörn av detta land.

Det sovjetiska folket har inga investeringar i några andra länder. Den sovjetiska staten äger inga gruvor, oljekällor eller fabriker utanför Sovjetunionen. Allt det har, allt det äger, allt det lånar ut och all hjälp det ger, kommer från detta lands naturresurser och det egna folkets hårda arbete.

Ibland ger imperialisterna och kapitalisterna lån. Men vad är det för lån? Jo, med skyhöga räntor! Varje kapitalistlån, på tio år. Om de ger ett tioårslån — och de kommer inte att bevilja oss några på 10 år, för USA-imperialisterna har alltid ingripit för att se till att Kuba inte får några långfristiga lån — när ett kapitalistland beviljar ett långfristigt lån, har det betalats tillbaka två gånger om på 10 år. Dessutom måste det betalas tillbaka på grundval av de orättvisa bytesförhållandena — dvs köp till höga priser och försäljning till låga, vare sig det gäller kaffe, kakao, socker eller mineraler. Och varifrån kommer pengarna till lånen? Jo, från det de tar från andra folk.

Det är sant att USA-imperialisterna har beviljat Latinamerika en del lån — efter den kubanska revolutionens seger. Innan dess ville de inte låna ut en cent. Nu beviljar de lån för att de är rädda för den kubanska revolutionen, och deras avsikter är kontrarevolutionära. Vad lånar de ut och hur mycket lånar de ut? För de tre dollar som de sliter från de latinamerikanska folkens revben lånar de tillbaka en dollar, totalt insnärjd i koncessioner, höga räntor och alla sorters förmåner.

De ekonomiska relationerna mellan Kuba och Sovjetunionen har varit så generösa och så revolutionära som det är möjligt mellan två länder.

Imperialisterna själva säger i sin iver att misskreditera den kubanska revolutionen (ibland kan de inte bestämma sig för om de ska försöka misskreditera Sovjet eller Kuba), att Sovjet spenderar en miljon rubler per dag på Kuba. De räknar och räknar och lägger ihop siffror. Vad de inte tar med i beräkningen är att det här landet, med en befolkning på 8 miljoner, har tvingats beväpna sig till tänderna för att försvara sig självt mot hotet och aggressionshandlingarna från det rikaste, det starkaste imperialistlandet i världen, det land som har den största militärmakten.

Vad de inte säger är att det här landet har tvingats lägga ner mer än en miljon pesos per dag och lägger ner mycket mer än så bara på att försvara sig mot imperialismen, bara på försvaret.

De säger *inte* att Kuba måste frakta sin import och export en genomsnittlig sträcka på 15 000 kilometer som ett resultat av imperialisternas ekonomiska aggression, något som har gjort alla transportformer enormt mycket kostsammare.

De säger *inte* att Kuba legat under USA:s blockad i nästan 14 år. Vilket land skulle kunna hålla ut under den blockaden med Kubas förutsättningar, en blockad som är ett försök att svälta ut oss — den blockad med vilken de försökt beröva oss mediciner, läkare, lärare och tekniker? Vilket land skulle kunna hålla ut under den blockaden — mot en nation med en underutvecklad jordbruksekonomi utan det stöd som vi fått på alla områden från socialistblocket, speciellt från Sovjetunionen?

Två faktorer har framför allt bidragit till den kubanska revolutionens konsolidering, två principer, två förhållanden, två oskiljbara saker. En var att vi hade en revolutionär lära, och att vi tillämpade den konsekvent. Att konsekvent tillämpa en lära innebär att vara beredd och kämpa och dö för sina principer.

(En arbetare från mikrobrigaderna ropar till Fidel: 'Vi är villiga att resa till Vietnam och bygga där om det behövs.')

En arbetare från mikrobrigaderna säger att de är villiga att resa till Vietnam och bygga där om det behövs.

Kom ihåg att vid tiden för den kubanska revolutionens seger hade vi inga kontakter eller anknytningar till Sovjet eller något annat land inom socialistblocket. När vi grep till vapnen, när vårt folk grep till vapnen och stödde kampen, gjorde vi det helt på egen hand. När de första revolutionära lagarna började tillämpas, var det vi själva som gjorde detta. När farorna och hoten uppenbarade sig, var vi beredda att ta alla risker helt på egen hand. Vad hade hänt om socialistblocket inte existerat, om Sovjetunionen inte existerat? Jo, åtminstone hade de blivit tvungna att döda oss alla.

Det är därför vi säger att de två faktorerna som avgjorde vår revolutions konsolidering var vår revolutionära lära och dess konsekventa, omutliga tillämpning, samt internationell solidaritet.

Men det här landet, som hade gjort revolution helt på egen hand, stötte på någonting fantastiskt, det som är den största och mest generösa revolutionära idén i mänsklighetens historia — det vi känner som internationalism och internationell solidaritet.

Det är därför vi säger att de två faktorerna som avgjorde vår revolutions konsolidering var vår revolutionära lära och dess konsekventa, omutliga tillämpning, samt internationell solidaritet.

Vi har slagit fast detta offentligt överallt — vår åsikt att i dagens värld, där imperialismen finns och är stark och har lämnat efter sig en lång rad av fattiga och underutvecklade länder, så är oberoende och revolution ogenomförbart utan socialism och internationell solidaritet. Det är vår åsikt. Vi har slagit fast vår syn på detta överallt och den anammades och stöddes enhälligt vid centralkommitténs sammankomst.

Historien visar vilka rörelser som är livskraftiga och vilka som går framåt: det är de som gör sociala revolutioner och som stöds av internationell solidaritet.

Reformisterna, chauvinisterna och pseudorevolutionärerna krossas förr eller senare, när de börjar leka revolution. Förr eller senare kommer imperialisterna att stöta och krossa dem.

Men varför har inte Vietnam besegrats? Varför har inte Kuba besegrats och varför kommer det inte att besegras? Därför att det är två länder som har tillämpat dessa två principer.

När vi talar om Vietnam och Kuba vill vi inte göra några jämförelser. Vietnameserna har ställts inför det absoluta kravet att göra oändligt mycket större uppoffringar än dem vi tvingas att göra. De har förlorat miljoner av sina bästa söner i kampen för sin revolution och sitt oberoende. Vi hade den stora turen att snabbt eliminera legotrupperna vid Girón innan de hann upprätta ett brohuvud. Om de hade hunnit få fäste där, understödda av USA-plan och fartyg och OAS (Organisation of American States), skulle det ha kostat oss hundratusentals — kanske miljoner — liv.

Lyckligtvis har vi hittills kunnat utveckla vår revolution utan att betala det pris som folket i Vietnam har tvingats betala. Det är bara i ett avseende som vi kan jämföra oss med vietnameserna: inte vad gäller de uppoffringar som våra båda folk har gjort utan med vår beslutsamhet att kämpa till slutet för att försvara vår sak och vår revolution.

En fråga till pseudointellektuella, pseudorevolutionärer, intrigmakare och bakdantare: hur många liv skulle den kubanska revolutionen ha kostat vid det här laget utan stödet från

Sovjetunionen och socialistblocket, utan vapnen från Sovjetunionen och socialistblocket?

Vi besväras inte av några skenheliga intrigmakare. Många av dessa hycklare har aldrig varit i en revolutionärs kläder, de har hamnat i imperialismens bakvatten och dansar efter imperialismens pipa. Vi dansar inte efter imperialismens pipa.

Det är därför vi säger här och alltid kommer att säga att vårt folk är stolt över det sovjetiska folkets vänskap. Vårt folk är knutet till det sovjetiska folket med internationalismens och tacksamhetens band. Vi är mycket stolta över detta för vi har haft andra vänner, och när vi minns dem, så uppskattar vi ännu mer den oskattbara, generösa, osjälviska och revolutionära vänskapen med det sovjetiska folket.

Detta är vad vi såg över hela Sovjetunionen, vart vi än for — bland folket, bland medlemmarna av Sovjetunionens kommunistiska parti och i landets ledning — djupa känslor av vänskap, solidaritet, tillgivenhet och respekt för vårt land.

Relationer av det här slaget var tidigare okända i historien om relationer mellan nationer. Det är ett historiskt faktum, en historisk sanning. Våra relationer med Sovjetunionen är solida och oförstörbara, de grundar sig på principer och läror i stället för på personliga vänskapsförhållanden.

Den som besöker Sovjetunionen inser i hur hög grad leninismen lever — i hans böcker, läror och principer. På ingen annan plats har så stor spridning givits åt den mannens läror och principer som var grundare av denna stat.

Marxismen-leninismen är det sovjetiska folkets dagliga bröd. Leninismen studeras i skolorna, universiteten och fabriker, av folket och av massorna. Detta ger oss en djup tillförsikt och det är det som gör att banden mellan Kuba och Sovjetunionen är så beständiga och varaktiga, för det är samma principer som gäller för Kubas Kommunistiska Parti och Sovjetunionens Kommunistiska Parti och som har anammats av det kubanska och det sovjetiska folket. När relationer grundar sig på revolutionära principer kan de kallas varaktiga och oförgängliga.

Och det är så vi betecknar dessa band.

Vi gör så vad gäller Sovjetunionen, därför att det var det första socialistiska landet och därför att det är det land mot vilket intrigmakarna och hycklarna riktar de flesta av sina angrepp.

På samma sätt utvecklas våra relationer med de andra revolutionära folken, med de socialistiska folken och med de revolutionära folken i Afrika och Latinamerika. Dessa relationer grundar sig också på principer.

Vår resa i alla dessa länder gjordes inte för att föra fram Kubas intressen eller för att föra fram krav för Kubas räkning. Alla våra samtal gällde politiska och revolutionära frågor och principfrågor.

Som måttstock på solidariteten, respekten och på hur våra relationer med dessa länder utvecklats, bör sägas att aldrig tidigare har vi funnit större förståelse eller vilja och beslutsamhet att samarbeta med Kuba, att hjälpa Kuba att lösa sina problem, att hjälpa Kuba till seger mot imperialisternas blockad och att hjälpa Kuba i dess kamp för ekonomisk utveckling. Vår delegation gjorde aldrig någon framställning av ekonomisk natur. Närhelst ekonomiska frågor togs upp, var det alltid på initiativ av de länders regeringar vi besökte.

Däremot lade vi fram en principfråga om ekonomisk integration, efter att ha analyserat de faktiska förhållandena i vårt land, dess historia situation, att det är ett land som är beroende av en produkt vars värde endast uppgår till något över tusen pesos per capita och år; ett land som traditionellt hade använt 500 000 man i sockerskörden; ett land utan något kol, olja, stål, timmer eller vattenkraft — i världslaget i dag ... Hur ska vi gå tillväga i denna situation? På vilket sätt kan ett sådant land utvecklas?

Integrationen grundar sig på följande: vi finns i den här hemisfären, på den här sidan Atlanten. Vi är latinamerikaner. Vi vet att inget litet land kommer att ha ens den minsta chans till framåtskridande i morgondagens värld, som kommer att vara en värld av stora mänskliga och ekonomiska gemenskaper, mitt i en gigantisk vetenskaplig och teknisk revolution, och under kampen mot en imperialism som fortfarande existerar och kommer att existera under en viss tidsperiod. I framtiden kommer vi att ekonomiskt integreras med Latinamerika. Naturligtvis kommer vi inte att integreras med USA, eftersom skillnaderna i språk, seder, idéer och allting annat är mycket stora, trots det faktum att vi är internationalister. Vi tror att en dag kommer vi att politiskt och ekonomiskt integreras med resten av Latinamerikas folk.

Vi är inga drömmare. Det här som kanske var en dröm och säkert ett ideal i deras tankevärld som förde frihetskrigen på denna kontinent vid förra århundradets början, är i dag en absolut nödvändighet för våra folk. Det har vi sagt i Chile, Ecuador och överallt annars. Vi har inte bråttom; vi bara säger vad vi tänker och låter världens utveckling leda oss mot det.

Men för att ekonomisk och politisk integration ska bli möjlig måste det först ske en antiimperialistisk och social revolution i Latinamerika!

Vi tänker inte integrera oss med United Fruit Company, Standard Oil, ITT, IPC eller något av de hundratals monopolföretag, som behärskar många delar av Latinamerika. Vi tänker inte integrera oss med jordägarna och bourgeoisien. Vi måste integrera oss med arbetarna, småbönderna och revolutionärerna, när tiden oundvikligen är inne för revolutionen i Latinamerika.

Men detta kommer att ta tid. Vi kan inte göra planer som grundar sig på en integration som kan ta 10, 15, 20, 25 eller 30 år för de mest pessimistiska.

Vad gör vi under tiden i ett litet land omringat av kapitalister och blockerat av USA-imperialismen? Vi integrerar oss ekonomiskt med socialistblocket!

Det var en princip sak, som vi lade fram: i framtiden kommer vi att ekonomiskt och politiskt integreras med Latinamerika. Vi är redan andligen integrerade med socialistblocket och vi kommer inom kort att integreras ekonomiskt med det.

Vår nuvarande integrering behöver inte kollidera med integreringen i framtiden. Dessutom kommer det att vara en utvecklingsprocess: integreringen kommer helt enkelt inte bara att 'inträffa' en vacker dag — varken vår integrering med socialistblocket eller Kuba med Latinamerika — men den förra kommer att gå snabbare och är outhärligare nu.

Det är en av principerna som vi lade fram klart och tydligt. Detta står i överensstämmelse med våra idéer, med vår linje och med marxismen-leninismen; det står i överensstämmelse med vårt folks och de andra folks intressen.

Vi har talat om nuet och om framtiden. När tiden är inne för revolutionen i Latinamerika, kommer vi att integrera oss med resten av Latinamerika. Dessutom kommer det med största säkerhet att finnas starka band mellan framtidens latinamerikanska revolutionära samhälle, framtidens politiskt och ekonomiskt integrerade latinamerikanska socialistiska samhälle och resten av socialistblocket. Vi är säkra på att det stöd de socialistiska länderna har givit Kuba och det stöd det kommer att ge till varje annat land i Latinamerika, som försöker förändra sin sociala struktur och återvinna sin självbestämmanderätt och sitt oberoende gentemot USA, kommer att göra sådana band berättigade i framtiden.

I alla fall vill vi här förklara att fastän morgondagens värld kommer att förändras, så kommer vår vänskap med det sovjetiska folket inte att förändras och vår tacksamhet mot det sovjetiska folket kommer att vara för evigt.

Vår vision av morgondagens värld är densamma som de marxistiska tänkarnas, som Marx', Engels' och Lenins. Vi ser den som en värld utan kapitalism och imperialism; en värld som

inte regeras genom krig, rätten att erövra eller genom klassförtryck — vare sig att en klass suger ut en annan eller en nation en annan — vilket ju är vad mänskligheten hittills upplevt — utan genom andra normer; en värld där en nations överhöghet över en annan nation på de internationella förbindelsernas område kommer att försvinna tillsammans med klassbegreppet och människans utsugning av sin medmänniska. Den världen kommer, vem tvivlar på det?

Tvivlade inte några innan 1917 på att socialismen någonsin skulle segra? Tvivlade inte många människor på att det någonsin skulle bli socialism på Kuba, bara 90 sjömil från USA? Och segrade inte socialismen i Sovjetunionen? Segrade inte socialismen på Kuba? Och bidrog inte socialismen i Sovjetunionen till att socialismen segrade på Kuba?

Vägen kommer långt ifrån att vara lätt. Kampen kommer att vara lång på alla sätt och på alla fronter. Men den dagen kommer.

Nå, vad är det då som garanterar att detta kommer att ske? Det är det faktum att marxismen-leninismen är förnekandet av människans utsugning av människan, som ju har varit upphovet till alla de brott, krig, förtryck och elände som världen har lidit under i tusentals år.

Och den dagen kommer. En dag kommer det att bli ett socialistiskt USA. Tvivlar någon på det? Inte jag.

Naturligtvis måste socialismen byggas upp först — och byggas upp ordentligt. Kanske kommer man till slut att dra nytta av idéernas framsteg och andra folks erfarenheter.

Men kommer det att bli en socialism med sovjetsocialismens historia och förtjänster? Ja, det är mycket svårt, eftersom den sovjetiska socialismen är en produkt av historien. Det var den mänskliga historiens gång som avgjorde att ett sådant folk som det sovjetiska växte fram genom mer än 50 år av uppoffringar och kamp. Kanske kommer det en dag att bli socialism i USA genom val. Men de kommer aldrig att som det sovjetiska folket kunna säga att de i sina tankar och hjärtan bär sin egen historia full av uppoffringar och hjältemod, för de var det första folk som stoppade människans utsugning av människan.

När allt kommer omkring vet folket i USA i själva verket inte vad krig i ordets moderna bemärkelse betyder. Vi känner detta lands historia: hur det erövrat stora delar av Mexikos territorium; hur det intervenerat på Kuba — när vi just skulle till att vinna vårt befrielsekrig — som bara kostade det 100 eller 200 liv (jag kommer inte ihåg det exakta antalet nu) ; hur det intervenerade i Nicaragua, Haiti och Dominikanska Republiken; hur det ockuperade Filippinerna. Och hur det gick med i världskrigen först mot slutet. Kriget har aldrig knackat på dörren hos dem på deras territorium. De har inte den ringaste aning om vad en bombraid eller granatbeskjutning vill säga; de vet inte vad det vill säga att få en fabrik förstörd eller en skola jämnad med marken.

Vart man än kommer i Sovjetunionen finner man spår av krig: i minnesmärken, böcker, i människornas minnen.

Genom alla dessa krig kom USA-imperialisterna aldrig att se vad det betyder att få en enda skruv förstörd. Det är därför det finns så många oansvariga politiker där. Det är därför en fascist som Nixon kan vara president i USA. Det är därför så mycket huvudlöst och oansvarigt görs i detta land, för de har ingen aning om vad krig innebär. Det är därför de begår de brott de begår.

Det är så det förhåller sig. Men i vilket fall som helst skymtar morgondagens värld vid horisonten, och i den världen kommer det inte att finnas plats för imperialism och kapitalism. Relationerna länderna emellan kommer att styras av principer. Vi kan säga detta för att vi är ett litet land och våra relationer med Sovjetunionen och de andra socialistiska länderna grundar sig på principer. Vi har fått tillfälle att se dessa principer omsatta i praktiken.

Vi skulle vilja säga ett par ord om Latinamerika, eftersom vi är latinamerikaner och

Latinamerika kommer att bli vårt hemland i framtiden — inte monopolens, oligarkernas, jordägarnas och bourgeoisins Latinamerika utan revolutionärernas Latinamerika.

Vi skulle också vilja säga att vi inte är och inte kan vara pessimistiska; även i dagens värld förändras den politiska bilden på många sätt.

Här har jag ett tal som jag höll den 14 juli 1969, som jag ska läsa ett stycke ur:

'Och låt det bli sagt en gång för alla, att vårt land aldrig kommer att sätta sin fot i det ruttna, motbjudande korruptionens näste som kallas Organisationen för de Amerikanska Staterna. En dag kommer vi att tillhöra Förbundet eller Organisationen eller Gemenskapen för Latinamerikas Revolutionära stater.

Vi är inte alls otåliga eller har bråttom. Vi ska vänta tills det ena efter det andra av dessa länder bryter med det förgångna; tills de ett efter ett gör sina revolutioner. Och efter hand som sant revolutionära stater blir till, kommer också de naturliga och outhärliga banden mellan dem och oss att utvecklas.

Vi väntar, för vi kommer att få se hur Latinamerikas länder ett efter ett kommer att bryta sina bojor, krossa de gamla strukturerna — som vårt land gjorde — och slå in på revolutionens och framåtskridandets väg.

Hur länge måste vi vänta? Vi kommer att vänta så länge som det behövs, 10, 20, 30 år om det behövs. Men ingen får tro att vi på långt när får vänta så länge.

Viktiga saker sker och har skett i ett broderland i Latinamerika — i Peru.

Vi har iakttagit största möjliga måttfullhet vad gäller det som sker i Peru.

Enligt vår uppfattning är denna militära rörelse av ett annat slag än andra militära rörelser. Alltsedan denna militära rörelse utvecklades och den reaktionära och proimperialistiska klick som regerade landet störtades, gjordes uttalanden som klart visade att denna militära rörelsens ledare har som sitt mål att landet ska utvecklas. Man kanske skulle kunna säga att dess idéer var utvecklingsorienterade.

De blev medvetna om det tillstånd av efterblivenhet, fattigdom och utsugning som det peruanska folket levde i, och deras avsikt var att komma ur detta tillstånd.

Den första åtgärden som vidtogs var mot ett imperialistiskt oljebolag som hade plundrat och sugit ut det peruanska folket. Detta var en patriotisk åtgärd, en modig åtgärd.

Senare antogs jordreformlagen.

Vår objektiva uppfattning om den lagen är att den är en radikal åtgärd, en åtgärd som, om den tillämpas konsekvent, kan kallas en revolutionär åtgärd.

Och jordreformlagen hade just proklamerats i landet när oligarkernas tidningar på kontinenten började angripa den peruanska militärregeringen, för oligarkerna kommer aldrig att stödja en regering som genomför riktiga jordreformer.

Som en definition av vår politik kan vi säga, att oligarkerna i Latinamerika aldrig kommer att stödja en äkta revolutionär process. Den kubanska revolutionen kommer orubbligt att stödja alla revolutionära rörelser i alla latinamerikanska länder ...

Om en äkta revolution kommer till stånd i Peru, så kommer vårt folk trots att de som satt igång den varit militärer, många av dem till och med utbildade i USA, om revolutionen utvecklas, om den fortsätter som en antiimperialistisk revolution, som främjar social förändring och försvarar det peruanska folkets intressen, att utan den ringaste fördöm stödja denna revolution, att stödja det peruanska folket.

Om imperialisterna en dag sätter igång blockader, aggressioner och börjar komma med

hotelser som svar på den revolutionära utvecklingen i Peru eller i vilket latinamerikanskt land som helst, kommer vårt folk att stödja det land som blir utsatt för detta, det folk som hotas.'

Vi sade också:

'Vi kommer att följa utvecklingen. Vi kommer att stödja allt som är revolutionärt. Vi kommer att undvika allt som kan uppfattas som inblandning i händelseförloppet. Vi kommer inte att be de peruanska ledarna om förbindelser med Kuba. Och om de en dag önskar upprätta förbindelser, därför att de är uppriktigt och ärligt revolutionära, så kommer vi inte att vägra detta.'

Senare händelser har bekräftat att den peruanska utvecklingen är en otvetydig utveckling mot en konsolidering av Perus suveränitet, ett återtagande av dess naturtillgångar, strukturförändring och socialt framåtskridande. Det är en process i full utveckling.

Från allra första början har vi definierat vår politik gentemot detta land. Olyckligtvis förstår inte alla den peruanska processen. Vi gör det. Vi har följt den med stort hopp och vi har sett den utvecklas.

Ett avgörande bevis på Perus återvunna självständighet var dess hållning gentemot Kuba. Vi kommer ihåg reaktionen på vårt erbjudande om hjälp vid tiden för jordskalven. Andra regeringar skulle ha bävat inför erbjudandet. 'Samarbete med Kuba? Aldrig! USA-imperialismen tillåter det inte.' Den peruanska regeringen accepterade Kubas samarbete på det mest naturliga sätt och med självtillit och uttryckte sin tacksamhet för det.

På det internationella planet har Peru fört en hårdnackad kamp inom OAS mot blockaden gentemot Kuba — en kamp som det fört helt på eget initiativ, för alla känner till Kubas inställning till OAS. Men vi respekterar den peruanska regeringens tillvägagångssätt, stil och metod. Peru tog upp saken och diskuterade den inom OAS, men fastslog också att landet skulle fatta sitt eget beslut i denna sak, oavsett vad OAS beslutade. Och det är precis vad Peru gjorde. Det är orsaken till att vi nu, efter det att förbindelserna mellan Kuba och Peru har återupptagits, har Perus ambassadör, som representant för sitt land, här i vårt land och här med oss i dag.

Från denna tribun uttrycker vårt folk sin tacksamhet till Perus regering och sänder den en vänskaplig hälsning och särskilt till general Velasco Alvarado, president i denna broderation.

Vårt land känner sig hedrat av dessa förbindelser, för de är av ett slag och en natur som enligt vårt förmenande har ett politiskt värde och ett moraliskt innehåll. De är förbindelser med en regering som helt och fullt har bekräftat sin självständighet, som har för avsikt att förändra sin struktur, som har för avsikt att genomföra sociala reformer. Helt naturligt har dessa förbindelser ett moraliskt, mänskligt och solidariskt innehåll. De betyder något, de betyder mycket liksom våra tidigare upptagna förbindelser med Chile.

Mer än ett år efter deklARATIONEN den 14 juli 1969 hölls valen i Chile, och Unidad Populars kandidat, vår kamrat och vår revolutions och vårt lands store vän Salvador Allende stod som segrare. En av hans första åtgärder när han tog över som landets president var att upprätta diplomatiska förbindelser med Kuba. En av punkterna på Unidad Populars program var att radikalt förändra landets struktur och att gå framåt på vägen mot socialism. Naturligtvis är förbindelserna mellan Chile och Kuba revolutionära och vi känner oss hedrade av dem.

Detta är viktigt, för relationer med Kuba tas jämt och ständigt upp och diskuteras överallt. Möjligheten att Kuba skulle gå in i OAS igen har också diskuterats offentligt. Vi har redan bestämt sagt ifrån att vi inte har några planer i den vägen. Kanske kommer den dagen när inom OAS, inom denna kloakbrunn till institution . . . När vi kallar den kloakbrunn, drar vi inte alla regeringar som är representerade där över en kam. Chiles regering anser att den bör stå kvar i organisationen och Perus regering anser att den bör stå kvar, och vi respekterar

deras synpunkter. Otvivelaktigt bidrar de inte till att göra livet ljusare för USA-imperialismen där. Den dagen kan komma när antiimperialisterna är i majoritet — den dagen kan komma! Den dagen det sker vore det lika bra att ändra namnet på denna sophög och på dess målsättningar. Den dag som denna organisation inte längre kontrolleras av imperialisterna, när majoriteten av dess nationer är oberoende, när den inte längre är OAS, då kommer den att bli av med den stank och dåliga smak som kännetecknar den i dag.

Men som sagt, man sänder telegram och debatterar Kuba-frågan, men ingen kommer hit för att fråga oss vad vi tycker. Det verkar som om vår åsikt om ett återvändande till OAS inte räknas, trots det otal gånger vi upprepat den.

Och vad mera är, mina herrar, för att upprätta förbindelser med Kuba, måste Kuba tillfrågas. Inga förbindelser med Kuba kan vara ensidiga!

Varför skulle vi bråka om relationer med en imperialist-marionett? Varför skulle vi vilja ha relationer med ett land som är bundet till händer och fötter, som inte ens respekterar sig självt, som inte förtjänar den minsta aktning? Förbindelser i dag, och i morgon ger imperialisterna en order och förbindelserna är brutna? Nej, vet ni vad, det är ingenting för oss. Våra förbindelser med de andra latinamerikanska nationerna måste baseras på principer och ha ett moraliskt och politiskt innehåll som grundar sig på full självständighet, i ord och handling, och på en obestridligt oberoende hållning — inte på underkastelse gentemot USA-imperialismens påbud.

Förr i tiden ärvde vi förbindelser. Det var förbindelser med dåtidens Kuba: förbindelser med Batista & Co. Och det var de förbindelserna som bröts — med ett hedrande undantag: Mexiko, som när överenskommelserna åsidosattes, förändrade karaktären hos sina förbindelser med vårt land. Från och med att USA tvingade länderna att bryta sina förbindelser med Kuba, måste nödvändigtvis alla förbindelser med Kuba bli av ett annat slag, för de kommer att bli relationer med ett socialistiskt Kuba, med ett kommunistiskt Kuba, med ett revolutionärt Kuba.

Vi vill klart och tydligt säga att för att etablera relationer med Kuba, måste man först få Kubas godkännande. Och för att få det, måste man först vara fri, självständig och fullständigt oberoende.

Här är ett brev vi just fått från president Allende. Vi vill läsa några rader som är ett erkännande och en hälsning till det kubanska folket.

Det lyder som följer:

21 juli 1972

Käre Fidel,

Bara några rader för att du ska veta vad den 26 juli, inledningen till den långa kamp som kulminerade i Kubas befrielse, betyder för oss och andra revolutionärer i Latinamerika. Beslutsamheten och den revolutionära övertygelsen hos en liten grupp som under årens lopp lyckats besegra imperialism och reaktion genom sitt exempel och föredömliga handlande för att väcka ett helt folk, som i dag arbetar hårt med att bygga sin framtid.

Jag vet vad detta datum betyder för dig, hur det väcker till liv minnet av hjältemodiga kamrater, både de som stupade och de som med djup övertygelse fortsatte sin uppgift för frigörelsen.

Som alltid står Chiles folk enat med Kuba. Liksom ni står vi i dag det hjältemodiga och självupoffrande Vietnam närmre än någonsin förr.

Jag lyckönskar dig och gläder mig åt att Kuba och Peru återupprättat förbindelserna.

Det är ett stort steg framåt som stärker våra folks kamp.

På denna dag vill jag att du framför till det kubanska folket hur högt vi chilenare håller den hjältemodiga attacken mot Moncada-kasernerna, en lektion för alla revolutionärer.

Vi har läst några rader i ett personligt brev från kamrat Allende enligt hans egen önskan.

Även andra saker händer på kontinenten. Folket i ett annat litet land, med en hjältemodig tradition, som har blivit förtryckt och förödmjukat av imperialisterna — Panama — kämpar för att konsolidera sin självständighet och återvinna sin oinskränkta självbestämmanderätt över det territorium där Panamakanalen, som kostat våra bröder i det landet så mycket blod och förödmjukelse, byggdes.

Vi har inga diplomatiska förbindelser med Panamas folk, men vi är inte bekymrade över det. Vi vill bara klargöra som princip att vi stöder och är solidariska med deras rättvisa kamp, deras rättvisa krav och deras kamp för att vinna kontroll över kanalzonen.

Även Jamaica har en ny regering med en stor majoritet som kämpar och försöker skapa ett uppsving för landets utveckling, för att uppnå socialt framåtskridande och för att konsolidera landets självständighet. Även om vi inte har diplomatiska förbindelser med detta land, har vi inte brått om eller bekymrar oss för det. Även till dem — folket och regeringen på Jamaica — sänder vårt folk sina hälsningar och förhoppningar om framgång i kampen för socialt framåtskridande och konsolidering av landets självständighet.

När vi nu är inne på relationer, bör vi kommentera en mycket viktig sak, Amerikas Förenta stater. Imperialistblockaden, omstörtande verksamhet och aggressionshandlingar mot Kuba väcker mer och mer opposition inom själva USA. Vi har talat om detta vid mer än ett tillfälle. Vi skulle inte behöva ta upp detta igen, men vi vill än en gång tala om vilka idéer som styr Kubas politik gentemot USA.

Kuba är i dag inte en plats där freden står på spel, som den gör i Vietnam. Det råder en relativ fred på Kuba nu – inte på grund av att imperialisterna har velat ge oss någon fred gratis, utan eftersom vi är förberedda, eftersom vi är starkare nu och maktbalansen har fortsatt att svänga till Sovjetunionens och resten av socialistblockets fördel, samt av en anledning som vi bör uppskatta till sitt fulla värde och vara tacksamma för: det vietnamesiska folkets hjältemodiga kamp.

Det är därför vi säger att det i Vietnam förs en kamp för världens alla folk — eftersom Vietnam, med sin hjältemodiga kamp för att försvara sitt oberoende, har försvagat imperialismen militärt, politiskt och moraliskt; det har avslöjat den och har väckt en medvetenhet mot kriget inom USA och samtidigt hållit USA:s makt stängnen. Hela tiden har den revolutionära rörelsen fortsatt att utvecklas, de revolutionära länderna har fortsatt att växa sig starka, Kuba har fortsatt att växa sig starkt.

Vårt folk har verkligen anledning att känna tacksamhet gentemot Vietnams folk, för i deras kamp har de också kämpat för oss; deras blod har gjort att kubanskt blod sluppit flyta. Imperialisterna var inte starka nog att föra krig i Vietnam och samtidigt fortsätta sina äventyrligheter mot Kuba.

När kriget i Vietnam upphör med att imperialisterna besegras, kommer förhållandena att vara helt annorlunda; det kommer inte längre att vara så lätt att föra krig mot Kuba ur militär, politisk eller någon annan synpunkt. Dessutom är imperialisternas aktioner mot Kuba alltmer illa sedda hos USA:s folk.

Vår ståndpunkt är sålunda, förutsatt att det inte är frågor om krig och fred som diskuteras här, att vi inte vill ha någonting att göra med imperialisterna. Detta är fullständigt klart.

Men det finns en rad problem här: basen vid Guantánamo, den ekonomiska blockad som tvingats på vårt land av USA samt deras omstörtande handlingar. Vår ståndpunkt är fullständigt klar: vi kräver att de drar sig tillbaka från Guantánamobasen, häver sin blockad och stoppar sin omstörtande verksamhet. Det är vår ståndpunkt och den är inte öppen för diskussion.

Kuba intresserar sig emellertid inte bara för lokala och nationella intressen när det gäller USA. Även när kriget i Vietnam upphör i och med att imperialisterna besegras, även efter det att imperialisterna lämnat Vietnam, kvarstår problemen i Latinamerika. Det är inte längre en fråga om omstörtande verksamhet som riktas mot Kuba av USA eller om flottbasen i Guantánamo. Varje gång de vill diskutera saker med oss kommer det inte att vara Kuba det gäller utan Latinamerika. Det betyder inte att vi företräder Latinamerika, eller att vi har tillräcklig militär och ekonomisk styrka för att bekämpa USA-imperialismens framfart i denna del av världen. Det rör sig snarare om ett moraliskt problem, en principfråga. Relationerna mellan Kuba och USA kommer aldrig att förbättras så länge USA tar som sin uppgift att intervensera militärt i varje latinamerikanskt land, så länge USA tar det som sin uppgift att ägna sig åt intervention och omstörtande verksamhet.

Vi företräder en moralisk princip i kampen mot USA-imperialismen, eftersom vi företräder en revolutionär hållning i Latinamerika. Kuba innebär en fana, inte en nationalistisk utan en internationalistisk fana — en latinamerikansk fana.

Vi är ingen borgerlig regering som bara bryr sig om nationella problem. Vi intresserar oss naturligtvis för Kubas problem, för vårt folks problem, men vi är också intresserade av våra broderländers problem. Som revolutionärer, som marxist-leninister, sätter vi inte våra egna intressen före andra länders intressen.

Av moraliska och principiella skäl — skäl som erkänts och enhälligt anammats av centralkommittén i vårt parti, kan vi därför inte räkna med en förbättring i relationerna mellan Kuba och USA så länge detta land fortsätter med militära interventioner och spelar rollen av reaktionär polismakt gentemot våra broderländer i Latinamerika.

Därför beror inte relationerna mellan USA och Kuba på herr Nixons hugs-kott. Hur kom han på tanken att han kan leka med den kubanska revolutionen? Billigt politiserande har ingen verkan på den kubanska revolutionen! Kurragömmalekar har ingen verkan på den kubanska revolutionen! Diplomatiske offensiver har ingen verkan på den kubanska revolutionen!

Vi har inget att säga utom att Kubas dörrar alltid kommer att vara stängda för herr Nixons billiga politiserande och smutsiga affärer.

Till vem som än råkar vara president i USA — Nixon eller någon annan — säger vi dessutom, att när det gäller principer, så är Kubas problem desamma som de latinamerikanska folkens problem, och våra relationer med en reaktionär stat som tagit på sig en polisroll på denna kontinent kan inte förbättras.

Detta är vår linje, dessa är de kriterier som styr vårt handlande vad beträffar USA.

Skulle vi då fortsätta denna kristallklara, benhårda politik om vi inte kände oss starka på det militära och det politiska området och om vi inte hyste tillförsikt inför framtidsutsikterna för vårt land? Ja, vi skulle bedriva en principfast politik i alla lägen och under alla omständigheter! Vi har gjort detta i svåra stunder. Till och med i sådana lägen då den hållningen kunde ha kostat hela vårt folk livet, höll vi fast vid vår politik.

Vad jag vill säga är att det som garanterar och gör det möjligt för vår revolution att lyckas, för dess revolutionära och principfasta linje att lyckas och för denna process att gå vidare — den process där Kuba spelar en så viktig roll är just vår vänskap med socialistblocket, vår vänskap med Sovjetunionen.

Vårt folk inser till fullo att det är en grundläggande förutsättning för den kubanska politiken att landet stärks militärt, politiskt och ideologiskt och att det har starka vänskapsband och nära samarbete med socialistblocket, framför allt med Sovjetunionen, som gör det möjligt för oss att säga till imperialisterna: Från er vill vi inte ha någonting. Även om vi vore ensamma och svaga, skulle vi inte vilja ha någonting, minst av allt nu när vi är en del av den socialistiska gemenskapen och vi är starkare än vi var förut! Vi ville inte ha någonting när vi stod helt utan trygghet, och ändå inte gjorde några eftergifter. Varför skulle vi vilja ha någonting nu när vi har större trygghet och är mer konsoliderade?

Vi ville inte ha någonting från imperialisterna när vi hade större svårigheter. Varför skulle vi då vilja ha någonting nu när vi går framåt, nu när våra framtidsutsikter är bättre än någonsin?

Vi har hållit ut i alla dessa år utan relationer med dem, och trots att vi var svagare och fattigare förut, kämpade vi vidare utan att tveka och utan några eftergifter mot imperialismen. Med mycket större rätt och mycket större tillförsikt är vi beredda att klara oss utan relationer med USA i 5, 10, 15, 20, 30 år.

Inga ekonomiska förmåner av något slag kan fresta oss, för lyckligtvis är det lång tid sedan detta lands framtid och utveckling var beroende av någon handel med USA, eller av några ekonomiska förbindelser med USA.

Skulle vi vilja ha några turister här som spelar roulett, springer på bordeller och korrupperar folket? Nej! Inga ekonomiska vinster eller någon profit kan någonsin gottgöra den moraliska skadegörelse USA-turismen försakade här.

Man skulle nästan kunna påstå att så länge USA inte är socialistiskt, så länge ingen radikal förändring har skett i mentalitet och vanor, så kommer vårt folk inte att kunna ta emot USA-turismen.

Detta är inte menat som en förolämpning mot det amerikanska folket. Men vi styrs helt enkelt av andra vanor, andra principer, en annan moral. Jag tror varken att de kommer att hitta något av det de kommit hit för förut, eller att vi kommer att vilja acceptera USA-turismens korrupperande inflytande.

Däremot får nordamerikanska studenter, arbetare, intellektuella och revolutionärer komma hit till Kuba! Till Kuba får fredsrörelsen komma, män och kvinnor i USA:s vänster, de som kommer hit för att hjälpa oss i våra ekonomiska projekt, för att hugga socker, för att arbeta; ärliga och uppriktiga människor, som vi inte kan betrakta som turister.

Det finns bra turister och dåliga turister. Vad nordamerikanska medborgare beträffar, vill vi bara ha bra sådana i vårt land och inte som turister. Vårt land kommer inte att låta sig förledas av några ekonomiska förmåner av något slag.

Kubas utveckling är tryggad på alla områden utan några ekonomiska relationer med USA. Därför kan vårt land i lugn och ro avvakta, rentav ända tills USA blir socialistiskt.

Om det inte blir socialistiskt, om det skulle få en realistisk regering — för den händelse kapitalismen någonsin kan vara realistisk (även om det på grund av förändringarna i styrkeförhållandena och imperialismens allt större svaghet kan hända att USA måste bli realistiskt redan innan det upphör att vara kapitalistiskt) — en regering som var beredd att respektera våra folks intressen, självständighet och rättigheter och låta bli att ägna sig åt omstörtande verksamhet och kontrarevolution och inte spela någon polisroll gentemot Latinamerikas folk, då skulle vi kunna tala med en sådan regering. Men vi har inte bråttom, även om vi med tillfredsställelse ser framstegen och de nya formuleringar som uttalas i USA:s politik.

Det sägs till och med att en av kandidaterna var för att blockaden mot Kuba skulle hävas. Men samtidigt fastslogs det i ett av partiprogrammen att Kuba inte fick bli någon sovjetisk

militärbas.

Med vår uppfattning om vad självbestämmanderätt är, vill vi först av allt säga ifrån att på vårt territorium gör vi precis vad vi behagar! Inget partiprogram har rätt att komma hit och ställa villkor av något slag. Det skulle inte falla Oss in att ställa villkor för vad USA får och inte får göra på sitt territorium. Vi är ett självständigt land, och det är det vi menar med självbestämmanderätt! Och som det självständiga land vi är, kommer vi inte att offra ett uns av vår självständighet inför imperialisternas krav!

Vi kan underordna vår självständighet alla latinamerikanska folks intressen. För att ingå i en större gemenskap kan vi underordna vår självständighet en revolutionär rörelse i en revolutionär värld. Men inför imperialismen är vi inte beredda att ens diskutera det minsta lilla uns av vår självständighet.

Låt det tjäna som en varning, så att alla vet att vi inte går på några sådana sagor.

Emellertid anser vi att i den traditionella striden mellan de styrande partierna i USA, så är det republikanska partiet, Nixons parti, det som har den värsta hållningen, den brottsligaste, reaktionäraste och mest krigiska. Därom råder inget tvivel.

Vi vet mycket väl vem som står för vad och vi vet att av alla dem som nu slåss om makten i USA:s politik, så är Nixon en brottsling, den mest reaktionäre, den aggressivaste. Det tvivlar vi inte ett ögonblick på. Den värsta av alla USA:s presidentkandidater är Nixon!

Vi är inga väljare, och vi har förvisso ingenting att göra med valen i USA. Men vi kan naturligtvis inte blunda för att de politiska striderna där spelar en roll eftersom Nixon nu är desperat och förblindad i sina försök att bli omvald. Det är något som ingen kan garantera. Om kriget i Vietnam fortsätter som det gör nu, kan ingen när valen kommer garantera att Nixon vinner i USA. Det är vår bedömning och det enda taktiska värde vi kan tillmäta dessa politiska konfrontationer.

Jag gör detta förtydligande nu när jag fullständigt klargjort vårt partis kriterier vad gäller USA. Jag vill bara påpeka att dessa traditionella konfrontationer mellan partierna i USA kan ha taktisk betydelse, framför allt vad Vietnamfrågan beträffar.

Trots att tiden är kort, går jag nu över till något som har utgjort hjärtat och själen i hela detta massmöte och det är den internationella solidariteten, framför allt vår solidaritet med det hjältemodiga vietnamesiska folket.

Under hela vår resa genom ett flertal länder — vilken sammanföll i tiden med imperialisternas upptrappning av kriget och bombningarna — tog vår delegation i alla offentliga sammanhang upp solidariteten med Vietnam som en väsentlig och grundläggande fråga. Vi är mycket glada över framgångarna, över de gemensamma kommunikéerna, där Kubas och socialistländernas stöd till Vietnam var huvudtemat.

Vi har med djup respekt, sympati och beundran hört kamrat Thi Binhs tal; hennes ord, hennes fördömanden, hennes argument och hennes vältalighet och fasthet.

Det är för vårt folk, för denna Revolutionsplats, för denna dag och för denna tribun en ära att detta tal hållits här, att dessa ord uttalats här och att dessa fördömanden gjorts här, att detta ställningstagande framlagts här, för vi tror att trots de fruktansvärda brotten, trots imperialismens grymhet, så är det uppmuntrande och glädjande att veta att här, några få sjömil från USA, reser sig ett folk och genomför obevekligt och beslutsamt en revolution där stödet till det hjältemodiga folket i Vietnam fått en särskild plats i våra hjärtan och känslor, att här, alldeles inpå USA, detta folk har klargjort sitt ställningstagande, sitt fördömande, sina argument.

Det råder inget tvivel om att imperialisternas handlingar i Vietnam är desperata och ofattbara.

Under vår resa i Europa, vid vårt besök i Polen, var vi på ställen som varit skådeplatser för hårda attacker och bombangrepp från fascisterna, där stor förstörelse förorsakats och grymma brott begåtts. Vi besökte ett koncentrationsläger där fyra miljoner människor kallblodigt mördats och förvandlats till gödningsmedel och fetter och vars kroppar använts för industriella ändamål.

Det är verkligen ofattbart att sådant har kunnat hända. Och så ofattbart är det att trots fascismens hela grymhet, trots dess aggressioner, så trodde man inte förrän de sovjetiska arméerna befriat Europa och brutit sig in på dessa koncentrationsläger, och man sett bilderna och fotografierna och vittnesbörden, på att de nazistiska krigsförbrytarna var i stånd att göra sådana saker.

Vi var i Leningrad, som utsatts för en belägring som varade 1 900 dagar. Där finns en kyrkogård till minne av den miljon människor ur civilbefolkning och soldater som dödats under belägringen, av terrorn, av bombningarna, av svälten. Innan dess hade vi också varit i Stalingrad, där 40 000 civilpersoner dödats under ett flyganfall. Vi besökte en rad städer, och den här gången var vi också i Voronezj och i Minsk. Det finns inte en sovjetisk stad utan ett minnesmärke över krigsoffren. I Minsk finns ett stort monument till minne av de två miljoner personer som miste livet: tusentals byar förstördes, hundratals jämnades med marken och alla deras invånare mördades. Vi såg namn på tretton-, tolv- och treåriga barn, barn på sex månader som de skoningslöst mördats. De lät ingen undkomma. I dag ser historien med avsky tillbaka på dessa brott — brott som vida övergår ens fattningsförmåga.

Historien har bevarat allt detta. Om mänskligheten en gång i tiden inte sett det eller visste något om det eller inte förstod hela vidden av det, så besöker varje år miljontals människor dessa platser i dag. I litteraturen, i konsten, i kulturen och i folkens medvetande lever detta kvar för evigt. För dessa brott dömdes och hängdes krigsförbrytarna i Nürnberg.

När vi ser vad imperialisterna gör i Vietnam, dessa flottor, dessa mängder av krigsfartyg, den moderna tekniken, de kemiska och meteorologiska stridsmedlen, elektroniken, när vi ser vetenskapens och teknikens moderna resurser användas mot det vietnamesiska folket på 20 000 kilometers avstånd från USA, detta folk som inte har gjort USA:s folk något ont, som vår kamrat utrikesministern för Sydvietsnams Provisoriska Revolutionära Regering sa, så undrar vi hur det kan rättfärdigas moraliskt och politiskt.

Det är resultatet av den imperialistiska expansionen, som började redan vid mitten på förra århundradet, som fortsatte som en modernare form av imperialism vid slutet av förra århundradet och som pågått under hela vår tid. Det var så de kom till Florida, som de lade beslag på Mexiko, och Panamanäset, som de inrättade sin bas på Kuba och upprättade en nykolonialistisk regering och lade beslag på alla resurser: gruvor, olja, offentliga näringar i Latinamerika och över hela världen: de lade beslag på Hawaii, på Filippinerna och till slut nådde imperialismen fram till Vietnam.

Men samtidigt som Vietnam är den avlägsnaste plats som imperialisterna försöker lägga under sig och kuva, så innebär Vietnam just den vändpunkt, där imperialismens definitiva historiska nedgång börjar.

De kommer att bli tvungna att dra sig tillbaka från Vietnam! De kommer att bli tvungna att retirera mer och mer ända till den dagen kommer när imperialismen upphör att existera.

20 000 kilometer från USA har de stött på det vietnamesiska folket, som de låtit betala ett fruktansvärt pris för sin kärlek till revolutionen, sitt oberoende och sin frihet.

Vietnams folk har kämpat mot franska kolonialister och besegrat de franska imperialisterna. Och, som kamrat Thi Binh sade här i dag, så reste sig vietnameserna i början av 1959, dvs när revolutionen segrade på Kuba, då de tröttnat på förbrytelserna, övergreppen och orättvisorna och grep till vapnen i den del av landet som USA-imperialismen så egenmäktigt lade under

sitt herravälde.

Under alla dessa år, lika många som revolutionen funnits till på Kuba, har vietnameserna haft nya förtryckare att kämpa mot för sitt oberoende.

USA bombar städer och förstör hus, skolor och sjukhus och bombar flodvallar som om det vore den naturligaste sak i världen.

Vi är säkra på att mänskligheten en dag kommer till fullt medvetande om detta. Vi är säkra på att det en dag tydligt och klart ska framgå hur mycket Nixon liknar Hitler och hur mycket hans förbrytelser i Vietnam liknar de förbrytelser som fascismen gjort sig skyldig till i Europa och i hela världen.

En dag ska minnesmärken resas även där, och en dag kommer man att minnas alla förbrytelser, en dag kommer också miljoner människor att förbanna och fördöma USA-imperialismen, Johnson, Nixon och alla dem som är skyldiga till dessa brott.

Vi tycker att det verkar som om Nixon tävlade med Hitler i grymhet, i skrupelfrihet, men det verkar som om Nixon har gått om Hitler vad gäller demagogi och cynism.

Nazisterna var inpiskade brottslingar, de var nazister och de stack inte under stol med det, de försökte inte utmåla sig som befriare inför världen eller som civiliserade människor. Medan Nixon begår sina brott, försöker han rättfärdiga dem genom att tala om självständighet, frihet, moral och rättvisa.

Nixon har förnekat bombningen av flodvallarna i Vietnam. Vi anser att frågan om dammarna är en nyckelfråga, eftersom miljontals människor skyddas av dammsystem som har byggts upp under två tusen år för att skydda folket mot de stora flodernas periodiska översvämningar, efter de intensiva regn som faller i denna del av världen. Inte ens Johnson bombade dammarna.

Den Demokratiska Republiken Vietnams revolutionära regering har fördömt dessa bombningar och har vädjat till världsoptionen om en mobilisering för att stoppa dessa barbariska anfall.

Nixon har gått ännu längre; inte bara vad gäller mineringen av hamnarna, utan även vad gäller bombningarna; inte bara av städer, skolor och sjukhus utan av flodvallarna. Och han förnekar det. Men det finns foton och dokument och vi har vittnesmål från diplomater och besökare i Vietnam.

Vi har här ett brev som sänts till kamrat Thi Binh av en USA-medborgare som har gjort sig känd för sin aktiva och modiga kamp mot kriget i Vietnam i USA: det är den kända skådespelerskan Jane Fonda. Hon skriver:

"Till Madame Nguyen Thi Binh, från det fredsälskande folket i USA.

Vi vill utnyttja tillfället nu när ni är på Kuba för att skicka en varm hälsning till er och era hjältemodiga män, kvinnor och barn, som utkämpar historiens tappreste kamp för att vinna frihet och oberoende för sitt folk.

Många av oss har besökt ert land och har med våra egna ögon sett bevis på att Nixon-administrationen har trappat upp kriget till en nivå det hittills aldrig nått, med massiva bombningar och nya vapen och kemiska medel som de använder speciellt mot civilbefolkningen, och som dödar och stympar i en utsträckning som tidigare kanske bara förekommit i Hiroshima.

Bland Nixons många brott har vi sett utbombning av civila mål med B-52:or, massivt bruk av vapen riktade mot civilbefolkningen och de nya gaserna och kemikalierna, liksom de barbariska napalm-, fosfor- och termitbomberna.

Många av oss blev också vittnen till Nixons systematiska försök att förstöra flodvallar och bevattningssystem i Nordvietnam, just under regnperioden. Denna barbariska plan saknar motstycke i historien och den hotar 15 miljoner oskyldiga människors liv i Röda Flodens delta.

Vi vädjar till alla världens folk att mobilisera sig för att stoppa detta oerhörda brott.

Nixons vietnamiseringsprogram har misslyckats. Han och Saigonregimen är isolerade militärt, politiskt och diplomatiskt. I ett sista och desperat försök att hejda nederlaget, försöker han dränka Nordvietnam och påstå att det är frågan om en naturkatastrof. Vi måste handla nu för att avslöja hans plan och tvinga honom att upphöra med alla sina förbrytelser mot det vietnamesiska folket, att dra tillbaka alla sina trupper från ert fosterland och låta det vietnamesiska folket självt bestämma över sitt liv.

Jane Fonda'

En ung pojke i publiken: 'Major Castro, vi vill ge den pokal vi i Ceiba i-skolan vunnit i den socialistiska tävlingen mellan skolorna på landet till en skola i Vietnam.')

En kamrat föreslår att den pokal som Ceiba i-skolan vunnit i den socialistiska tävlingen mellan skolorna på landet i och med att 95 % av alla eleverna flyttats upp i högre klass, ska skickas till en skola i Vietnam. Vi kan överlämna den till kamrat Thi Binh så kan hon vidarebefordra den till en skola i Sydvietnam.

Genom den revolutionära rörelsen i Latinamerika, genom de progressiva organisationerna i USA och i hela världen, bör vi med all kraft avslöja och handla och på alla sätt uttrycka vår protest mot de omänskliga och kriminella angreppen på Vietnams folk och framför allt mot den ofattbart omänskliga förstörelsen av flodvallarna. Vi måste driva vårt politiska, moraliska och materiella stöd till Vietnams hjältemodiga folk till det yttersta.

Men samtidigt är vi fullkomligt övertygade om att imperialisterna kommer att besegras, att imperialisterna kommer att se sig tvungna att lämna Vietnam. Historien har visat detta! Inför motståndet från ett folk som Vietnams i dag, Algeriets i går, Kubas under förra seklet; det må vara hur litet som helst, ett land som beslutat att försvara sitt oberoende, ett land som är berett att försvara sin sak, kan inte slås sönder, kan inte besegras av något förtryckarkrig, någon teknik, någon bombning, någon krigsförbrytelse.

Hitler med sina krigsförbrytelser kunde inte besegra det polska folkets motstånd. Hitler med sina fantastiska krigsförbrytelser kunde inte besegra det sovjetiska folket och i längden krossades han av det sovjetiska folket. Denna beslutsamhet, denna fasthet hos Vietnams folk, detta hjältemod som har rört världen, som har väckt hela världens sympati för sin sak, allt detta är oövervinnligt.

Och Nixon bör noga beakta de ord som här uttalats av det vietnamesiska folkets representanter, ord som uttrycker beslutsamheten att stå emot och kämpa till dess att deras elementära rättigheter respekteras.

Denna hållning hos Vietnams folk, att inte ge efter en tum, att försvara sina krav, att försvara sina grundläggande punkter, kommer att möjliggöra Vietnams befrielse, det vill säga Vietnams rätt till självständighet; att undvika en upprepning av det som hände vid Genèveavtalen, att undvika införandet av nykolonialismen i något område i Vietnam! Nixon borde beakta detta.

Vi är säkra på att Vietnams folk kommer att gå segrande ur striden. För varje iakttagare står det klart att Nixons handlingar är resultatet av desperation och att trots hans barbariska bombningar har inte de vietnamesiska patrioternas kamp i södra Vietnam stagnerat, dess styrkors kampförmåga ökar, folkets svar i södra Vietnam är — trots det ursinniga förtrycket — ett svar som växer genom de folkliga upproren. Stora områden har befriats av patrioterna

och ingen ansträngning överhuvudtaget skulle kunna rusta legostyrkorna i de imperialiststyrda marionetternas sold att motstå det vietnamesiska folkets offensiv och kamp.

Den allmänna opinionen stöder Vietnam. Protesterna växer i hela världen och växer i själva USA. Och Vietnams sak segrar — på ett eller annat sätt — segrar med Nixon eller utan Nixon. Det är vår övertygelse, det är vi säkra på.

I dag har här emottagits budskap från sjömännen på de kubanska båtar som låg kvar i Haiphongs hamn när Nixons brutala order kom. Och de låg kvar helt enkelt för att lasta av varorna även om de skulle gå under på kuppen.

I Vietnam befinner sig också kubanska sjuksköterskor och läkare, de arbetar där sida vid sida med Vietnams folk. För några dagar sedan mottogs också deras budskap om solidaritet och lojalitet, uttryck för deras värdighet och fasthet.

Detta speglar vårt folks känsla för Vietnam, våra arbetares, våra bönders, våra soldaters, våra studenters. Här sade en arbetare att de är beredda att hjälpa till med återuppbyggnaden. Eleverna vid den mest framträdande högstadieskolan erbjuder sin segerpokal. Dessa känslor och dessa handlingar är uttryck för vårt folks solidaritet med Vietnam, den som uttrycks i en känd fras: 'För Vietnam är vi beredda att ge vårt blod.'

Och om omständigheterna skulle kräva av vårt folk, av våra arbetare, våra ungdomar, våra soldater, vilken solidaritetshandling det vara må, så är de beredda att där, på slagfältet, löpa samma risker sida vid sida med det vietnamesiska folket.

Detta är inte några högtidsdeklarationer: om vietnameserna meddelar oss när det blir nödvändigt, kommer dessa ord att bli verklighet!

Men vi skulle vilja säga ytterligare en sak i denna fråga:

att Nixon inte ska underskatta stödet till Vietnam, inte bara världsoptionens, inte bara från länderna i Asien, Afrika och Latinamerika. Nej! Nixon ska inte underskatta socialistblockets stöd till Vietnam. Nixon bör inte göra den allra minsta underskattning av stödet från det sovjetiska folket, från Sovjetunionens Kommunistparti och från den sovjetiska ledningen åt Vietnam. Nixon är inte omedveten om, och kan inte vara omedveten om vilken ståndpunkt det sovjetiska folket, vilken ståndpunkt den sovjetiska ledningen, partiet och regeringen intar när det gäller Vietnam. Han ignorerar inte, kan inte heller ignorera den eller underskatta den.

Han tar helt miste om han tror att Vietnams sak är svag. Han tar fullkomligt miste om han tror att Vietnam står ensamt. För vi vet hur ledarna i de socialistiska länderna tänker, hur ledarna för Sovjetunionen tänker och vilken deras ståndpunkt är när det gäller det vietnamesiska folkets rättfärdiga sak, och deras beslut att stödja den moraliskt, politiskt och materiellt fram till den dag den rättfärdiga saken segrar.

Därför är vi övertygade om att Vietnams sak inte kan besegras, att Vietnams folk kommer att segra. I denna kamp ända tills segern är vunnen kan Vietnams folk räkna med ett villkorslöst stöd från Kubas revolutionära folk!

Vi ska avsluta vårt tal. Vi har huvudsakligen ägnat tiden åt internationella frågor, som sig bör, då en delegation som representerar Sydvietnams Provisoriska Revolutionära Regering besöker oss, och som sig bör en 26 juli som tillägnas solidariteten, internationalismen. Vi har avsiktligt inte talat om inrikesproblem. Vi ska bara säga några ord om detta.

Vad gäller vårt land kan vi erinra oss alla de framsteg som vi gjort inom alla områden sedan 26 juli 1970, för två år sedan: partiet, massorganisationerna, arbetet på landets ekonomi i allmänhet, och den fulla medvetenhet vårt folk har nått vad gäller nödvändigheten att fortsätta att kämpa hårt och intensivt. Men vi kan säga att framtidsutsikterna för vår revolution aldrig har varit som i dag, och på intet sätt, vare sig politiskt eller vad gäller den revolutionära

medvetenheten, vare sig vad gäller arbetet eller våra utvidgade relationer och band med omvärlden och samarbetet med socialistblocket, har något tidigare ögonblick i den kubanska revolutionen varit bättre än detta.

Denna 26 juli kan vi med tillfredsställelse säga att vår revolution har nått en utomordentlig konsolidering och att en på alla sätt löftesrik framtid väntar vårt fosterland. Det är en mycket stor glädje för oss att kunna tillkännage detta en dag som i dag.

Leve den proletära internationalismen!

Leve Vietnams ärorika och hjältemodiga folk!

För Vietnam är vi beredda att ge vårt blod!

Fosterlandet eller döden!

Vi skall segra!